

28.

Církev v době náboženského pluralismu

Také v naší zemi se kyvadlo lidských představ přesouvá ze strany sekulárního humanismu do polohy náboženského pluralismu. Tzv. „Nový věk“ (New Age) prolíná různé vrstvy lidského myšlení a akcentuje náboženský pluralismus. Tváří v tvář nebezpečí globalizace, ale zároveň i opačně působící fragmentace, pod tlakem konfliktů, terorismu a hospodářských či ekologických krizí, se vytváří na křesťanskou církev tlak, aby akceptovala hodnotu spásy v jiných náboženstvích. Tento tlak se projevuje na různých rovinách a vede k posunu či vytlačení jedinečnosti a spásné hodnoty Kristova díla na náboženské tržiště dnešní doby. Současný trend směrem k pluralismu různých náboženství je stále posilován snahami o sjednocení lidstva, překonání xenofobie a záchranu lidské civilizace.

Jsme přesvědčeni, že tyto snahy o vzájemné uznání věrohodnosti různých cest ke spáse nemohou lidstvu pomoci. Je to snaha o propojení toho, co spojit nelze. Jednotlivá náboženství mají své odlišné cesty spásy a řeší problematiku lidského života ze své vlastní perspektivy. I když části některých náboženství obsahují pozoruhodné prvky, nelze akceptovat různost cest vedoucích k Bohu. Náboženský pluralismus ve svém důsledku vede k devalvací a zpochybnění biblických důrazů na Kristovu jedinou cestu k Bohu, zjevení pravdy a na skutečný život (J 14,6). Starý i Nový zákon shodně podtrhují jedinečnost Božího stvoření, ale také suverenitu Hospodinova spásného jednání, včetně výhledu do budoucnosti.

Jsme vděčni, že v některých náboženstvích můžeme najít podobné etické důrazy, které nám předkládá Boží slovo. Tím ale nelze relativizovat Kristovo dílo spásy, které je jedinou skutečnou a spolehlivou záchranou před Božím soudem lidského hříchu.

Exkluzivita spásy v Kristově díle není výmyslem církve, ale patří k tomu, co nám Bůh zjevil ve svém Slově. Víra Izraele byla mono-jahvistická (Ex 20,1-2). Cílem duchovního a sociálního zápasu Božího lidu je doba, kdy všechno lidstvo pozná, že Bůh Izraele – Hospodin je jediným a pravým Bohem nad celou zemí (Ex 9,14.16.29; Iz 45,6.22). První křesťané vyznávali: „Ježíš je Pán“. Tímto vyznáním potvrzovali Boží vtělení v Kristu a vyhlášovali Ježíše jako Boha a Spasitele světa.

Biblické zjevení poukazuje na nemožnost sebespasení. I když každý člověk má na základě obecného zjevení určité poznání Boha, nemůže žádnými činy, úkony a meditacemi zachránit sama sebe. Protože všichni lidé zhřešili (Ř 1-3), všichni také potřebují Boží pomoc připravenou v Kristově díle spásy. Bůh se sklání k těm, kteří k němu volají „buď milostiv mně hříšnému“ a zachraňuje pouhou vírou a milostí prostřednictvím Krista.

Závěrem je třeba podtrhnout, že exkluzivita spásy v Kristu nesmí být překážkou pro sociologický pluralismus. Naopak, každý křesťan má mít svobodu k rozvíjení vztahů s lidmi všech národů, ras, náboženství a názorů. Svoboda v Kristu je i svobodou ke službě a práci pro dobro lidské společnosti.